

Parshat Shmini
Nadav and Avihu – What went Wrong?
Simon Wolf

In this week's Parsha, immediately following the successful consecration of the Mishkan on the Eighth Day, the Torah relates the story of the tragic deaths of the newly anointed priests Nadav and Avihu. Though Parshat Shmini explicitly states their violation (וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי יְקֻקֹּךְ אֵשׁ זָרָה), there is much ambiguity surrounding the actual cause of their death. There are a plethora of explanations given for their sudden passing, all of which are deficient in some way or another. What is even more disconcerting is that the two primary positions taken by Chazal seem to be somewhat detached from the narrative of the Torah.

The initiation of the Eighth Day culminates with the presence of God being manifest in the Mishkan which brings in its wake "a fire issued forth from before God that consumed the burnt-offering and the fats found on the altar... (וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְקֻקֹּךְ) (וַתֹּאכַל עֲלֵי־הַמִּזְבֵּחַ אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־הַלֵּבִים).¹ Then, Aharon's sons Nadav and Avihu each took his fire pan, placed fire in it, and laid incense upon it; and they offered before God a foreign fire, which had not been enjoined upon them. And fire came forth from before God and consumed them; thus they died before God (וַיִּקְחוּ בְנֵי־אַהֲרֹן נֹדָב וַאֲבִיהוּא אֵשׁ מִחֻתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ בָהֶן אֵשׁ וַיִּשְׂמוּ עָלֶיהָ קִטְרֹת וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי יְקֻקֹּךְ אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֲתֶם: וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְקֻקֹּךְ וַתֹּאכַל: (אֹתָם וַיַּמְתוּ לִפְנֵי יְקֻקֹּךְ).²

The Gemara quotes Rabbi Eliezer's view that "the sons of Aharon perished because they issued a ruling in front of Moshe their teacher."³ They concluded on their own that even though the fire descended from heaven to consume the sacrifices of the day, nevertheless, there was still a necessity to provide a human fire based on the

verse that describes it as the priests' responsibility to supply the fire on the altar (ונתנו בני אהרן הכהן) (אש על המזבח).⁴ Despite the fact that technically their determination may have been correct, the method by which they arrived at their conclusion was inappropriate and therefore seemingly deemed their initiative as "a foreign fire (אֵשׁ זָרָה)." The Sifra adds that their initiative was inherently tainted by the fact that they did not take counsel with Moshe and Aharon before proceeding with their offering.⁵ Rabbi Yishmael suggests that Nadav and Avihu met their end because they entered the Ohel Mo'ed while inebriated.⁶ They both seem to base their positions on the juxtaposition of the subsequent Parshia. Immediately after the story of the death of Nadav and Avihu, God communes with Aharon alone and instructs him that entering the Ohel Mo'ed and engaging in service while intoxicated will subject the priests to a death penalty.⁷ As Rashi explicates based on the Midrash, according to Rabbi Yishmael, the warnings to the survivors in the immediate aftermath of the incident reveals what must have been the violation that precipitated the death of those who previously lost their lives.⁸ That small interlude concludes with a seeming explanation for what is the issue with being inebriated, because the priests need to "distinguish between the sacred and the profane, and between the impure and the pure; and teach Bnei Yisrael all the laws which God has imparted to them through Moshe (ישראל) (וְלִהְיוֹת אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל)."⁹ The Gemara concludes from this that a Chacham who is intoxicated may not render a Halachik ruling.¹⁰ Given the collocation of the death of Nadav and Avihu and laws about Halachik decisions in all likelihood contributed to Rabbi Eliezer's explanation as to the reason that the fire was considered foreign.

Tosafot already notes a problem with the logic in Rabbi Eliezer's opinion. The demand for the

¹ וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְקֻקֹּךְ וַתֹּאכַל עֲלֵי־הַמִּזְבֵּחַ אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־הַלֵּבִים וַיָּרֶא כָּל־הָעַם וַיִּנְחָו וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: (ויקרא ט, כד)
² וַיִּקְחוּ בְנֵי־אַהֲרֹן נֹדָב וַאֲבִיהוּא אֵשׁ מִחֻתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ בָהֶן אֵשׁ וַיִּשְׂמוּ עָלֶיהָ קִטְרֹת וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי יְקֻקֹּךְ אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֲתֶם: וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְקֻקֹּךְ וַתֹּאכַל אֹתָם וַיַּמְתוּ לִפְנֵי יְקֻקֹּךְ: (ויקרא י, א-ב)
³ אמר רבא: בפניו - אסור, וחיוב מיתה, שלא בפניו - אסור, ואין חייב מיתה. ושלם בפניו ולא? והא תניא, רבי אליעזר אומר: לא מתו בני אהרן עד שהורו הלכה בפני משה רבו. מאי דרוש - ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח (ויקרא א, ז), אמרו: אף על פי שהאש יורדת מן השמים - מצוה להביא מן ההדיוט. (עירובין סג, יו"ט נג.)
⁴ וַיִּתְּנוּ בְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ וַעֲרָכוּ עֲצִים עַל־הָאֵשׁ: (ויקרא ז, ז)
⁵ וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן לא נתלו עצה על משה ויקחו שני בני אהרן נדב ואביהוא אש מחתתו בני אהרן לא נתלו עצה נדב ואביהוא לא נתלו עצה ומשה איש מחתתו איש מעצמו עשו לא נתלו עצה זה מזה מנין שכשם שעבירת שניהם שוה כך מיתת שניהם שוה תלמוד לומר אחרי מות שני בני אהרן: (ספרא אחרי מות א, א)
⁶ ד"א לצפוניו יפריש רבי צפון זה מפריש בין מיתה לחיים כך הפריש היין בין אהרן ובניו למיתה דתני רבי שמעון לא מתו בניו של אהרן אלא על שכנסו שותיו יין לאלה מועד רבי פנחס בשם ר' לוי אמר משל למלך שהיה לו בן בית נאמן מצאו עומד על פתח חניות והתיז את ראשו בשתיקה ומינה בן בית אחר תחתיו ואין אנו יודעים מפני מה הרג את הראשון אלא ממה שמצוה את השני ואמר לא תכנס בפתח חניות אנו יודעים שמתוך כך הרג הראשון כך (ויקרא ט) וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל אֹתָם ואין אנו יודעים מפני מה מתו אלא ממה שמצוה את אהרן ואמר לו (ויקרא י) יין

ושכר אל תשת אנו יודעים מתוך כך שלא מתו אלא מפני היין לכך חבבו הכתוב לאהרן ויחיד אליו הדבור בפני עצמו שנאמר יין ושכר אל תשת. (ויקרא רבה יב, א) || ורבנן אמרי שני רוזנים היו לי ולא מתו אלא מפני היין דתני רבי ישמעאל לא מתו שני בניו של אהרן אלא מפני שכנסו שותיו יין וכו' אמר הקדוש ברוך הוא לפי שבעולם הזה היין תקלה לעולם לעתיד לבא אני עושהו שמחה הה"ד (יואל ד) והיה ביום ההוא יטפו ההרים עסיס. (ויקרא רבה יב, ב)
⁷ וַיְדַבֵּר יְקֻקֹּךְ אֶל אַהֲרֹן לֵאמֹר: יִין וְשִׁכָר אֵל תִּשָּׂא אֶתְּךָ וּבְנֵיךָ אֶתְּךָ בְּבֹאֲכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְלֹא תִמְתּוּ חֲקַת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: (ויקרא י, ח-ט)
⁸ עין הערה 6 || וַתֵּצֵא אֵשׁ - רבי אליעזר אומר לא מתו בני אהרן אלא על ידי שהורו הלכה בפני משה רבו. רבי ישמעאל אומר שותיו יין נכנסו למקדש, תדע שאחר מיתת הזחיר הנותרים שלא יכנסו שותיו יין למקדש. משל למלך, שהיה לו בן בית וכו', כדאיתא בויקרא רבה: (רש"י ויקרא יב, ב)
⁹ וְלִהְיוֹת בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין הַחֹל וּבֵין הַטָּמֵא וּבֵין הַטְּהוֹר: וְלִהְיוֹת אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל הַחֻקִּים אֲשֶׁר דִּבֶּר יְקֻקֹּךְ אֲלֵיהֶם בְּיַד מֹשֶׁה: (ויקרא י, י-יא)
¹⁰ רב אחא דהוצל הוה נידרא עלה דביתיהו, אתא לקמיה דרב אשי, א"ל: זיל האידינא ותא למחר, דרב אל מוקי אמורא עליה מיומא טבא לחבריה משום שכרות. אמר ליה, והאמר רב: הלכה כר' אלעזר, ומר הוא דקא רמי ביה אמר ליה, הא לא קשיא: הא ברביעית, הא ביותר מכדי רביעית. ת"ר: ולהבדיל בין הקודש ובין החול - אלו דמין וערכין, חרמין והקדשות, בין הטמא ובין הטהור - אלו טמאות וטהרות, ולהורות - זו הוראה, את כל החוקים - אלו מדרשות, אשר דבר ה' - זו הלכה, ביד משה זה תלמוד, יכול אף המשנה? ת"ל: ולהורות? ר' יוסי בר' יהודה אומר: יכול משה זה תלמוד? ת"ל: ולהורות. (כריתות יג.)

priest's to provide the altar with fire is stated in regards to the outer altar (מזבח החיצון), the copper altar (מזבח הנוחשת), whereas the incense is burnt on the inner altar (מזבח הפנימי), the golden altar (מזבח הזהב). Tosafot, in order to deal with this inconsistency, suggests that this was an exceptional circumstance where the incense was to be offered on the outer altar (מזבח החיצון), but he notes that this contradicts the Torat Kohanim that suggests Nadav and Avihu were consumed by fire when they entered the Holy of Holies.¹¹

The Torat Kohanim¹² and the Yalkut Shimon¹³ bring a slew of additional reasons for their passing. Both quote the story from Mount Sinai where Nadav and Avihu were walking behind Moshe and Aharon and Nadav whispers to Avihu, "how long do we need to wait for those two elders to pass away, so that we can assume the mantle of leadership?" The Yalkut then adds opinions that they entered without washing their hands or without the proper attire since those both carry with them a death penalty. They also reparse a verse in Bamidbar³⁷ to suggest that they died because they refused to have children or offer the possibility that it was because they refused to marry. In addition, the fact the Torah mentions their death while introducing the incense offered during the Yom Kippur service¹⁴ leads to another position that they offered an uninvited burning of the incense or that they trespassed and entered the Holy of Holies. While that captures a broad

array and large majority of the diverse opinions found within Chazal, the exegetes propose additional possibilities that attempt to more closely follow the actual text in explaining the missteps of Nadav and Avihu.

The Rashbam claims that the fire that consumed the sacrifices was the same fire that killed Nadav and Avihu. That is because the morning incense is offered prior to limbs of the morning sacrifice being placed on the altar. Therefore, he explains that Nadav and Avihu were rushing to bring the coals in their fire pans to the incense altar (מזבח הזהב) in order offer the morning incense. "And they took" in the verse is in past perfect, meaning that it transpired prior to the previous verses or that "they had already taken" the fire-pans when the fire arrived. In that process, they were caught in the "cross-fire" of the heavenly fire that emanated from the Holy of Holies which killed them on its way to consume the sacrifices on the outer-altar (מזבח החיצון). Their fire was deemed a "foreign" fire even though they followed the normal daily protocol in the Mishkan because on this day they should have anticipated a heavenly fire which would initiate the Tabernacle and signify God's manifest presence in the Mishkan.¹⁵ The problem with this explanation is that the daily incense does not require two parties to offer it and the priest who procures the coals and offers the incense is actually enjoined to do it alone.¹⁶

¹¹ דבר אמר כיון שראו בני אהרן שקרבו כל הקרבנות ונעשו כל המעשים ולא ירדה שכינה לישראל אמר לו נדב לאביהו וכו' יש לך אדם שמבשל תבשיל בלא אש מיד נטלו אש זרה ונכנסו לבית קדשי הקדשים שנאמר ויקחו שני בני אהרן דב וביהווא אש מחתתו ויתנו בהם אש אמר להם הקדוש ברוך הוא אני אכבד אתכם יותר ממה שכבדתם אותי - אתם הכנסתם לפני אש טמאה אני אשרוף אתכם באש טהורה: (ספרא שמיי - מכלילתא דמילואים ב)

¹² באותה שעה קפצה פורענות על נדב וביהווא ויש אומרים מסיני נטלו להם שראו את משה ואת אהרן שהיו מהלכים תחילה הן באים אחריהם וכל ישראל אחריהם אמר לו נדב לאביהו עוד שני זקנים הללו מתים ואנו ננהוג את הקהל אמר הקדוש ברוך הוא נראה מי קובר את מי הם קוברים אתכם יהיו הם מנהיגים את הקהל: (ספרא שמיי - מכלילתא דמילואים כא וגם עיני הערה 11) \ (א) וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן מה תלמוד לומר לפי שנאמר ויקחו שני בני אהרן נדב וביהווא אש מחתתו בני אהרן לא נטלו עצה מהאהרן נדב וביהווא לא נטלו עצה ממשה אש מחתתו איש מעצמו עשה לא נטלו עצה זה מזה מנין שכל כשם שעבירת שניהם שוה כך מיתת שניהם שוה תלמוד לומר אחרי מות שני בני אהרן: (ב) בקרבנתם לפני ה' וימותו רבי יוסי הגלילי אומר על הקריבה מתו ולא מתו על ההקריבה רבי עקיבה אומר כתוב אחד אומר בקרבנתם לפני ה' וימותו וכתוב אחד אומר ויקריבו לפני ה' אש זרה הכריע בהקריבם אש זרה לפני ה' הוי על הקריבה מתו ולא מתו על ההקריבה ר' אלעזר בן עזריה אומר כד"י קרבה לעצמה וכד"י קריבה לעצמה: (ג) ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבוא בכל עת ואין אנו יודעים מה נאמר לו בדבור הראשון היה ר' אלעזר בן עזריה אומר משלו משה למה הדבר דומה לחולה שנכנס אצל הרופא אומר לו אל תשנה שלא תשכב בטלח בא אחר ואמר לו אל תשנה צונן ואל תשכב בטלח כדרך תמות כדרך פלוני זה זרז יותר מכולם לכך נאמר אחרי מות שני בני אהרן ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבוא בכל עת: (ד) ואם בא מת הוא שנאמר ואל יבוא ואל ימות ואם בא מת הוא כאשר (מת פלוני) [מתו בניו] לכך נאמר אחרי מות שני בני אהרן ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבוא בכל עת: (ספרא אחרי מות פרשה א עד פרק א, ד-ט)

¹³ בארבעה מקומות הוא מזכיר מיתתן של בני אהרן ומזכיר סרחונן וכל זה למה להודיעך שלא היה בידן אלא אותו העון בלבד, אמר ר' אלעזר המודעי שלא ליתן פתחון פה לבאי עולם שלא יהו הבריות אומרים מעשים מקולקלים היה להם בסתר שעל ידי כן מתו, בר קפרא בשם ר' ירמיה בן אלעזר בשביל ארבעה דברים מתו על הקריבה ועל ההקריבה ועל אש זרה ועל שלא נטלו עצה זה מזה, על הקריבה שנכנסו לפני הזקנים, ועל הקריבה שהקריבו קרבן מה שלא נטלו, ועל אש זרה מבית (בדים) [כיימים] הכניסו, רבי מני בשם ר' לוי בשביל ארבעה דברים מתו וכולהו כתיב בהו מיתה, על ידי שנכנסו שתי יין במקדש וכתוב בה מיתה יין ושכר אל תשת וגו',

ועל ידי שנכנסו בלא רוחץ ידיים ורגלים וכתוב בה מיתה בבואם אל האל מועד ירחצו וגו', שנכנסו מחוסרי בגדים וכי מה היו חסרים אמר ר' לוי מעיל היו חסרים וכתוב בה מיתה והיה על מצח אהרן לשרת בקדש, ועל ידי שלא היו להם בנים וכתוב בה מיתה וימת נדב וביהווא בהקריבם אש זרה ובנים לא היו להם, אבא חנן אומר ע"י שאלת היה להם נשים דתתן תמן וכפר בעדו ובעד ביתו זה אשתו, אמר ר' לוי הרבה נשים היו וישבות עמונות ממתנות להם ומה היה אומרם אחי אבינו מלך אחי אבנו נשיא אבינו כהן גדול אנו סגני כהונה איזו אשה הגונה לנו, רב נחמן בשם רבי יהושע בר נחמן למה בחוריו אכלה אש בשביל בתולותיו לא הוללו ועוד מן הדא ואל משה אמר עלה אל ה' אתה ואהרן נדב וביהווא מלמד שהיה משה ואהרן מהלכין תחלה נדב וביהווא מהלכין אחריהם והיו אומרם מתי שני זקנים הללו מתים ואנו נוהגין שררה על הצבור תחתיהם, רבי יודן בשם ר' אייבו אמר בפניהם אמרו זה לזה, ר' פנחס אמר בלבם הרהרו, אמר ר' ברכיה אמר להם הקדוש ברוך הוא אל תתהלל ביום מחר כי לא תדע מה ילד יום, סייחם מתו ונעשו עורויתיהן טווחין על גבי אמותיהן, ועוד מן הדא ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו אמר ר' פנחס מכאן שהיו ראויין להשלחת יד אמר ר' הושעיא וכו' קלרין עלת עמהן לסיני דאת אמר ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו אלא מלמד שזנו עיניהם כלפי שכינה כאדם שמביט (כח בידו) אמר ר' תנחום מלמד שהגיסו אל לבם ועמדו על רגליהם זזנו עיניהם מן השכינה (ילקוט שמעוני פרשת שמיי רמז תקט)

¹⁴ וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה אַחֲרַי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי-יְהוָה: וַיִּקְרָא טז,א)

¹⁵ ויקחו בני אהרן נדב וביהווא - קודם שיצא האש מלפני י"י כבר לקחו איש מחתתו להקטיר קטורת לפנים על מזבח הזהב, שררי קטורת של שחר קודמת לאיברים, ונתנו בהן אש זרה אשר לא צוה אותם משה ביום הזה, שאעפ"י שבשאר ימים כת' ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח, היום לא צויה ולא רצה משה שיביאו אש של הדיוט, לפי שהיו מצפים לירידת אש גבוה, ולא טוב היום להביא אש זרה, כדי להתקדש שם שמים שידעו הכל כי אש בן מן השמים, כמו שאמרו ונתאכל ואת תשימו, לפי שהיה רוצה לקדש שם שמים בירידת האש של מעלה: ותצא אש מלפני י"י ותאכל אותם - והוא ותצא אש של פסוק ראשון. כמו שפירשתי אצל וישב משה את דברי העם, וכן וישב את הכסף לאמו שכתול שני פעמים בפסל מיכה, ששניהם אחד הם. אף כאן שני הפסוקים אחד הם. כשיצא האש ותאכל [את העולה] ואת השלמים של מזבח החיצון כשלקחו בני אהרן והקריבו אש זרה על המזבח הפנימי ותצא אש מלפני ה' להקטיר קטורת לפנים תחילה ופגעה בבני אהרן שם ומתו ואחר כך יצאה משם ובאה על מזבח החיצון ותאכל את העולה: (רשב"ם ויקרא י, א-ג) וְכַל-אִשָּׁם לֹא-יִהְיֶה: וְהָאֵלֹהִים מוֹעֵד בְּבֹאֵן לְכַפֵּר בְּקֹדֶשׁ עַד- צִאֲתוֹ וְיָקַר בְּעֵדוֹ וַיִּבְעַד בֵּיתוֹ וַיִּבְעַד כָּל-יִקְהָל יִשְׂרָאֵל: (ויקרא טז, טז) \ אמר מ: אין לי אלא בשעת הקטרה. מאי

The Ramban and the Rabbeinu Bachaye both focus on the "foreign" fire (אֵשׁ זָרָה) that they were not commanded to bring since that reason appears in three out of four instances that the deaths of Nadav and Avihu are mentioned.¹⁷ Quoting the Raivad, the Rabbeinu Bachaye suggests that their mistake was that they brought a fire from outside the Mishkan and not as they should have from the outer altar as was the daily practice. The Ramban offers a more Kabbalistic explanation¹⁸ which is further elucidated by the Rabbeinu Bachaye.¹⁹ Nadav and Avihu placed the incense upon it (עָלֶיהָ),² the fire, which is a reference to God's character of strict justice (מדת הדין) when they should have been placing the incense on them (עליהן), the censers, similar to what is said with regards to the assembly of Korach,²⁰ which refers to the Tetragrammaton name of God which is the only acceptable name

of God to be used with regards to the sacrifices (אֵשׁ הַיְיָ-נִיחֹחַ לִיקָוֶהוּ).²¹

On the other hand, the Chizkuni focuses on the incense as being the problem. He suggests that any incense not offered by the community as a whole is foreign and governed by the verse in Shmot that precludes one from offering on the incense-altar "any foreign incense, or a burnt offering or a meal offering; neither shall you pour a libation on it."²² This explanation helps to explain why the death of Nadav and Avihu is mentioned immediately prior to the instructions for the offering of the incense on Yom Kippur in Parshat Acharei Mot. On the other hand, the deficit is that the word "foreign" here is modifying the fire and not the incense.

משמע? אמר רבא, וכן אמר רבי יצחק בר אבדימי, וכן אמר רבי אלעזר: אמר קרא וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל איזהו כפרה ששוה לו ולביתו ולאחיו הכהנים ולכל קהל ישראל - הוי אומר זה הקטרת הקטורת...תנן התם: פורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה. אמר רבי אלעזר: לא שנו אלא בשעת הקטרה דהיכל, אבל בשעת הקטרה דלפני לפנים, מהיכל - פרשי, מבין האולם ולמזבח - לא פרשי. (יומא מד. י) מי שזכה בקטרת היה נוטל את הבדך מתוך הכף ונותנו לאוהבו או לקרובו תפחד ממנו לתוכו ונתנו לו בחפניו ומלמדים אותו הוי זהיר שלא תתחיל לפניך שלא תכוה תתחיל מרדד ויוצא לא היה המקטיר מקטיר עד שהממונה אומר לו הקטר אם היה כהן גדול הממונה אומר אישי כהן גדול הקטר פרשו העם והקטיר והשתחוה ויצא: (משנה תמיד ג, ב) בין האולם ולמזבח מקודש ממנה שאין בעלי מומין ופרועי ראש נכנסים לשם ההיכל ומקודש ממנו שאין נכנס לשם רחוק ידים ורגלים קדש הקדשים מקודש מהם שאין נכנס לשם אלא כהן גדול ביום הכפורים בשעת העבודה אמר רבי יוסי בחמשה דברים בין האולם ולמזבח שיהי להיכל שאין בעלי מומין ופרועי ראש ושתו יין ושלא רחוק ידים ורגלים נכנסים לשם ופורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה: (משנה כלים א, ט)

היה אשה ריח ניחוח לה; ומדת הדין עצמה פגעה בהם, הוא שכתוב: "ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם". ולדעת רוב המפרשים ז"ל הכניסו קטרת זה לפני ולפנים, וראייתם על זה פרשת אחרי מות, כי שם הוזרה אהרן שלא יכנס לפנים אלא בקטרת שלא ימות נדבך שמתו בניו, וזה דעת רש"י (ויקרא טז, ב) והחכם רבי אברהם בן עזרא ז"ל. אבל דעת הרמב"ן ז"ל כי לא הכניסו לפני ולפנים אלא באהל מועד, וכן כתב בתחלת פרשת אחרי מות, איך יעלה על דעתם לבוא היום אל המקום אשר לא נכנס שם אביהם, ולמה יכניסו שם הקטרת שלהם לפני משלו, כי אהרן לא הקטיר קטרת על מזבח הפנימי אלא בא"מ, שכן כתיב: (שם, ט) "ויבא משה ואהרן אל אהל מועד", וביאה זו ללמדו מעשה הקטורת. (רבינו בחיי ויקרא י, א) ויקחו איש מחבתו ונתתם עליהם קטרטם והקרבתם לפני יקוק איש מחבתו ומשימים ומאתים מחבת ואתה ואהרן איש מחבתו: ויקחו איש מחבתו ונתנו עליהם אש וישעו עליהם קטרטם ויעמדו פתח אהל מועד ומשם ואהרן: (במדבר טז, יז-יח) ...ועל דרך האמת יש בקרבנות סוד נעלם, תכנס בו ממה שאמרו רבותינו בספרי

פנחס קמח) ובסוף מנחות (ק"א), אמר שמעון בן עזאי בא וראה מה כתיב בפרשת הקרבנות שלא נאמר בהם כל קול ולא אלקים ולא שקי ולא צבקות אלא יו"ד ה"א שם המיוחד, שלא ליתן פתחון פה לבעל הדין לחלוף. ושמה תאמר לאכילה הוא צריך, תלמוד לומר אם ארעב לא אומר לך כי לי תבל ומלוואה (תהלים נ"ב), לא אמרתי לכם זבחו אלא כדי שיאמרו ויעשה רצוני: ובתחלת ת"כ (פרשה ב ה) רבי יוסי אומר כל מקום שנאמר קרבן אמר בו י"ד ה"א, שלא ליתן פתחון פה לאפיקורסים לרדות. אלו דבריהם ז"ל. ואמת כי בפרשת הקרבנות לא נאמר לא קל ולא אלקים, אבל מצאנו והעלית עליו עולות לה' אלקיך (דברים כז ו), וכתב לחם אלקיהם הם מקריבים (להלן כא ו), וקדשתו כי את לחם אלקיך הוא מקריב. וכתוב במזמור המזכיר, זבח אלקים תודה (תהלים נ"ד). ועוד כתוב (דה"ב כט ו - ז) כי מעלו אבותינו ושאו הרע בעיני ה' אלקינו גם סגרו דלתות האולם ויכבו את הנרות וקטרת לא הקטירו ועולה לא העלו בקדש אלקי ישראל: אבל הענין כולו מבואר בתורה, שנאמר (במדבר כח ב) את קרבני לחמי לאשי, ואמר (להלן ג יא) לחם אשה, שהם לחם לאשה, וממנו לאשים, ואשה לשון אש. ואמר ר"א, אשה שם התואר וטעמו קרבן אש והוא תואר למלת הכל. ובמנחה שאמר (להלן ב ב) והקטיר הכהן את אזכרתה אשה ריח ניחוח לה, יהיה תואר לקומץ. ואינו כן, אבל אשה שם, כמו אש, "ועולה אשה" כמו עולת אש ריח ניחוח לה, וכן כלם, כי טעמם כמו "לחם אשה" (להלן ג יא טז). אבל לא אמר אש ואמר אשה כמשמעו, כאשר הראה אותך בהר

במתן תורה והוא הקרבן במדת הדין, והזביחה לשם ה' לבדו, שלא יתכן לדבר אחר בעולם רק לשם ה' לבדו, וזה טעם עולה הוא, אשה הוא. ולכך אמר הכתוב (להלן כא ו) כי את אשי ה' לחם אלקיהם הם מקריבים והיו קדש, כי לאישי ה' קרבן אלקיהם. ולכך אמרו שלא הזכירו בצאווה של קרבנות לא קל ולא אלקים אלא אשה ריח ניחוח לה, וזה הכונה לה' לבדו ויהיה, לא יכין המקריב ולא יעלה במחשבתו אשה לשם המיוחד. והוא מאמר החכמים (סנהדרין ס ב) ריקן כל העבודות כלן לשם המיוחד: ובתורת כהנים (סוף פרק ו) לה', לשם מי שעשה את העולם. והוא מה שאמר המזמור זבח לא אלקים תודה ושלם לעליון בדרך (תהלים נ"ד), כי ה' עליון נורא מלך גדול על כל הארץ (שם מז ג). ואין נודרין אלא לשם המיוחד, והוא מה שאמר אלקים אלקיך אנוכי לא על זבחיך אוניכרן (תהלים נ"ד ח), כאשר אמר אנוכי ה' אלקיך (שמות כ ב). וזה טעם המזמור כולו, שאמר קל אלקים ה' דבר ויקרא ארץ וגו' (תהלים נ א), שהזכיר שם מלא על עולם מלא, והזכיר בהם הקרבנות, והוא שנאמר (ישעיהו ס ז) יעלו על רצון מזבחי ובית תפארותי אפאר, לאמר שיהיו הקרבנות על הרצון שהוא מזבחן ובית תפארותי יפאר בעלותם לריח ניחוח: והנה ניחוח מן נחה רוח אליהו על אלישע (מ"ב ב טו), ונתנה עליהם הרוח (במדבר יא כו), וכל קרבן לשון קריבה ואחדות. ולכך אמר ועולה לא העלו בקדש לאלקי ישראל, כי העולה בקדש תהיה לאלקי ישראל. והמלאך למד למנוח ענין הקרבנות אמר אם תעברני על אולכי בלחמך (שופטים י טז), שאם יעשה לו לחם לא יקבל ממנו כי הוא פגול וזבח תועבה לשם, אבל אם תעשה עולה לה' לבדו תעלנה, ותהיה לרצון על אשה ה', ואז עלה בלהב המזבח. והנה הענין מפורש ומבואר, וה' הטוב יכפר בעד: (רמב"ן ויקרא א, ט)

ותצא אש מלפני ה' - טעם מלפני ה' כמו מאת פני ה'. והמשכיל יתבונן, שכבר פירשתי (שמות ל א) זה החטא בנדב ואביהו, תדענו ממה שאמר ויקריבו לפני ה' אש זרה, ולא אמר ויקריבו לפני ה' קטרת אש לא צוה אותם, והנה הם שמו קטרת על האש, כענין שאמר הכתוב (דברים לג י) וישמו קטורה באפך, ולא שמו רק לזאת, והנה לא היה אשה ריח ניחוח: וזה טעם "וישמו עליה קטרת", שלא אמר "וישמו עליה" כאשר נאמר בעדת קרח (במדבר טז ז) ותנו בהן אש וישמו עליהן קטרת, ושם עוד ונתתם עליהם קטרת (שם פסוק יז). אבל אמר בכאן "עליה" לרמז כי על האש בלבד שמו קטרת, ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם. ויתכן שירמוז לזה מה שאמר (שמות ל ט) לא תעלו עלי קטרת זרה, שלא יעשוה זרה, ויתכן שירמוז לזה שנאמר (להלן טז א) בקרבנתם לפני ה' וימותו, כי בהקריבם לפניו מתו: (רמב"ן ויקרא י, ב)

ותצא אש מלפני ה' - טעם מלפני ה' כמו מאת פני ה'. והמשכיל יתבונן, שכבר פירשתי (שמות ל א) זה החטא בנדב ואביהו, תדענו ממה שאמר ויקריבו לפני ה' אש זרה, ולא אמר ויקריבו לפני ה' קטרת אש לא צוה אותם, והנה הם שמו קטרת על האש, כענין שאמר הכתוב (דברים לג י) וישמו קטורה באפך, ולא שמו רק לזאת, והנה לא היה אשה ריח ניחוח: וזה טעם "וישמו עליה קטרת", שלא אמר "וישמו עליה" כאשר נאמר בעדת קרח (במדבר טז ז) ותנו בהן אש וישמו עליהן קטרת, ושם עוד ונתתם עליהם קטרת (שם פסוק יז). אבל אמר בכאן "עליה" לרמז כי על האש בלבד שמו קטרת, ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם. ויתכן שירמוז לזה מה שאמר (שמות ל ט) לא תעלו עלי קטרת זרה, שלא יעשוה זרה, ויתכן שירמוז לזה שנאמר (להלן טז א) בקרבנתם לפני ה' וימותו, כי בהקריבם לפניו מתו: (רמב"ן ויקרא י, ב)

ותצא אש מלפני ה' - טעם מלפני ה' כמו מאת פני ה'. והמשכיל יתבונן, שכבר פירשתי (שמות ל א) זה החטא בנדב ואביהו, תדענו ממה שאמר ויקריבו לפני ה' אש זרה, ולא אמר ויקריבו לפני ה' קטרת אש לא צוה אותם, והנה הם שמו קטרת על האש, כענין שאמר הכתוב (דברים לג י) וישמו קטורה באפך, ולא שמו רק לזאת, והנה לא היה אשה ריח ניחוח: וזה טעם "וישמו עליה קטרת", שלא אמר "וישמו עליה" כאשר נאמר בעדת קרח (במדבר טז ז) ותנו בהן אש וישמו עליהן קטרת, ושם עוד ונתתם עליהם קטרת (שם פסוק יז). אבל אמר בכאן "עליה" לרמז כי על האש בלבד שמו קטרת, ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם. ויתכן שירמוז לזה מה שאמר (שמות ל ט) לא תעלו עלי קטרת זרה, שלא יעשוה זרה, ויתכן שירמוז לזה שנאמר (להלן טז א) בקרבנתם לפני ה' וימותו, כי בהקריבם לפניו מתו: (רמב"ן ויקרא י, ב)

²² לא-תעלו עליו קטרטם זרה ועלה ומנתה ונסך לא תפכו עליו: (שמות ל, ט)

The Ibn Ezra combines the two interpretations and simply suggests that the fire for the incense should have been sourced from the holy heavenly fire that had consumed the sacrifices rather than from a profane fire and that's why it was tagged as a "foreign" fire (אֵשׁ זָרָה). Then he adds that the phrase that "they were not commanded to do" references to the offering of incense of their own volition in addition to being proffered on a "foreign" fire (אֵשׁ זָרָה).²³

Chazal in Parshat Acharei Mot²⁴ see the opening verse (אֲחֵרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן בְּקִרְבָּתֵם לְפָנֵי-יְקֹוָה) ³⁸ as providing evidence as to what indiscretion lead to the deaths of Nadav and Avihu. The subsequent verse warns Aharon that he may not indiscriminately enter the inner sanctum (לפני ולפנים). Therefore, many Rishonim,²⁵ following in their footsteps, suggest that Nadav and Avihu illicitly entered the Holy of Holies (קדש הקדשים) and that is the grievous error that contributed to their deaths. The Ramban dismisses this contention on a number of grounds.²⁶ Firstly, the verses always mention their violation as being their offering of a "foreign" fire (אֵשׁ זָרָה) and not where they trespassed.¹⁷ In addition, the logic of proximate cause would have one more likely indict them with entering the sanctuary inebriated, rather than entering the inner sanctum, since those are the laws presented to Aharon immediately succeeding their deaths.⁷ Lastly, why would Nadav and Avihu even consider entering the Holy of Holies when on that day their father was only permitted to offer the incense on the Golden Altar (המזבח הפנימי) and not proceed further into the Holy of Holies?

The Meshech Hachma has a novel approach as to what was the transgression of Nadav and

Avihu.²⁷ He notes that there is an association between the incense and the place where God's presence is manifest as is evidenced by the verse describing the placement of the incense altar (מזבח הזהב), the golden altar. "You shall put it before the veil that is by the Ark of Testimony, before the covering that is upon the Testimony, where I will meet with you (אָשֶׁר אֶעֱד לְךָ שָׁמָּה)." ²⁸ Nadav and Avihu mistakenly extrapolated that correlation and assumed that since on that day God's presence, through the consuming fire, was manifest on the outer altar (מזבח הנחושת), the copper altar, it permitted them to offer the incense on the outer altar rather than the inner altar. The problem with this suggestion is that "where I will meet with you (אָשֶׁר אֶעֱד לְךָ שָׁמָּה)" is modifying the Aron and not the incense altar which somewhat weakens the association proposed by the Meshech Hachma. In addition, the focus on the incense and the outer altar faces some of the deficits that were already noted above.

The Abarbana'el incorporates many of the previous explanations and suggests that their sin was comprised of multiple simultaneous violations which cumulatively resulted in their severe punishment. The fact that Nadav and Avihu offered the incense together rather than alone was a violation of the charge that it be tendered alone.¹⁶ In addition, they were held accountable for their unsolicited entry into the Holy of Holies in order to offer the incense.²⁴ They also mistakenly sourced the fire for the offering from outside the Mishkan rather than from the outer altar.¹⁹ He also adds that only Moshe and Aharon, when instructed by Moshe, were allowed to perform the services on the Eight Day and their usurping of that right was another infraction. While the

²³ איש מחתתו כל איש לקח מחתתו, ולפי דעתי שזה הדבר היה גם ביום השמיני, והעד: הן היום הקריבו את חטאתם (ט). ייתנו בהן אש לא מהאש שיצאה, וזה טעם אש זרה. וטעם אשר לא צוה אותם שמדעת עשו, ולא בצווי להקטיר קטורת גם באש זרה: (אבן עזרא ויקרא י"א). בקרבנות לפני ה' וימותו רבי יוסי הגלילי אומר על הקריבה מתו ולא מתו על ההקריבה רבי עקיבה אומר כתוב אחד אומר בקרבנות לפני ה' וימותו וכתוב אחד אומר ויקריבו לפני ה' אש זרה הכריע בהקריבם אש זרה לפני ה' היו על הקריבה מתו ולא מתו על ההקריבה ר' אלעזר בן עזריה אומר כד"י קרבה לעצמה וכד"י קריבה לעצמה... ואם בא מת הוא שנאמר ואל יבוא ואל ימות ואם בא מת הוא כאשר מתו בניו לכך נאמר אחרי מות שני בני אהרן ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבוא בכל עת: (ספרא אחרי מות א, ב, ד)

²⁴ לכך נאמר אחרי מות שני בני אהרן ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא - שלא ימות כדרך שמתו בניו: (רש"י ויקרא טז, א-ב) \\\ אחרי מות אחרי שהזהיר את ישראל שלא ימות, אמר השם למשה שיזהיר גם אהרן שלא ימות כאשר מתו בניו. וזאת הפרשה לאות כי בני אהרן הכניסו הקטרת לפנים מהפרכת. (אבן עזרא ויקרא טז, א) \\\ עיני רבנו בחיי ויקרא י"א, סוף הערה 19

²⁵ וטעם אחיך - כי שתהירנו, כי אחיך הוא. ואף על פי שאתה אינך בבלי יבא, אהרן אחיך בבלי יבא. ואמר ר"א שזאת הפרשה לאות כי בני אהרן הכניסו אש הקטרת לפנים. ואינו כן על דעתי, כי הכתוב שמזכיר תמיד העון אומר (במדבר ג ד) בהקריבם אש זרה, ואם תהיה ראייה שנכנסו לפנים בעבור האזהרה שהזהיר למשה על אביהם שלא ימות, כל שכן שתהיה ראייה שנכנסו שתי יין בעבור האזהרה שנאמרה לאהרן עצמו מיד. ועוד כי איך יעלה על דעתם לבא היום אל המקום אשר לא נכנס שם אביהם, כי אהרן הקטיר הקטורת על המזבח הפנימי, ולמה יכניסו הם הקטורת שלהם לפנים משלו. וכבר רמזתי (לעיל י ב) על חטאם, ולשון הכתובים (ויורה עליו: אבל מלת "בקרבנות", כפי הפשט, כענין (או) בקרבנות אל המזבח (לפניהם) שמות מ לב), יאמר כי בשרתם לפני ה' מתו, אם כן יזהיר אהרן שלא ישרת אלא במקום

אשר יצוה ובעת אשר יצוה: ויתכן שיהיה טעמו כטעם שאמר רבותינו (מכילתא בשלח יוסט ו) שהיו מליצין אחרי הקטרת שעל ידו מתו נדב ואביהוא וכו', ויאמר הכתוב כי אחרי מות שני בני אהרן בקרבנות לפני ה' בקטרת, אמר לאהרן כי הוא יקרב יותר מהם אל ה' בקטרת, וימות אם יבא אל הקדש זולתי בקטרת, כי בו יכנס תחילה, כמו שאמר והביא מבית לפרכת (פסוק יב), וכסה ענן הקטרת את הכפורת אשר על העדות ולא ימות (פסוק יג). וזה טעם כי בענן אראה על הכפרת - שלא יכנס רק בקטרת שיעלה עננו שם, כמו שאמר וכסה ענן הקטרת את הכפרת: (רמב"ן ויקרא טז, ב)

²⁷ ויקחו בני אהרן וכו' וישימו עליה קטרת. פשט המקרא נראה דהם הקטירו הקטורת במזבח החיצון, וכן כתבו בתוספות עירובין דף טג, א ד"ה מאי דרוש, עיני שם. וטעמם היה, דמה שצויה להקטיר במזבח הפנימי משום ששם היה קודש הקדשים, והיא מעצמותה קודש שבמזבח החיצון, וכן כתוב בראש כי תשא "במקום אשר אודע לך שמה". וכעת שהכל ראו את הכבוד במזבח החיצון, היה עולה על דעתם שדין מזבח החיצון הוא כמזבח הפנימי. וטעמו מפני שראו שקרבן חטאת של אהרן נשרף, והיה בדמיונם שקדושת המזבח בשמיני דין היכל יש לו - "וכל חטאת אשר יבא מדמה אל הקודש פנימה באש תישרף" (לעיל ו, כג). שכל חטאת פנימי נשרפת, ולכך נשרף פרו של אהרן, ולכך הקטירו על מזבח החיצון, ונשרפו. לכן על "שעיר החטאת" (להלן י, טז) - כפשוטו, שעל שעיר העם קאי, שחטאת העם נשרף - "דרש (דרש משה) והנה שורף" (שם שם). ולכך "ויקצוף על אלעזר ואתמר בניו הנותרים" - שאף הם היו ראויים לשריפה [סוף יומא פז, א]. שלדעתו שטעו שדין חטאת בשמיני - שהכל ראו הכבוד במזבח החיצון - היו חטאת דין חטאת פנימי יש לו ונשרף. אם כן זה הטעות של נדב ואביהוא שמפני זה הקטירו במזבח החיצון, ואם כן גם הם ראויים לאותו עונש, ודו"ק. אמנם רבותינו פירשו באופן אחר, יעוין בתורת

²⁸ ונתתה אותו לפני הפרכת אשר על-אֶרֶן העֵדוּת לפני הפְּכֶרֶת אֲשֶׁר על-הַעֵדוּת אֲשֶׁר אֶעֱד לְךָ שָׁמָּה: (שמות ל, ו)

Abarbana'el evidences all of his positions from the verse that describes the death of Nadav and Avihu, it is still just a potpourri of contributory reasons for their death without any unifying theme. It also ignores and downplays the emphasis in other places on their violation being the offering "foreign" fire (אש זרה).

The Kli Yakar attempts to reconcile all the different suggestions with the term "foreign" fire (אש זרה), since it is what the Pasuk highlights as being the problem with their behavior, by interpreting it allegorically. For example, according to the one who thinks that their transgression was that they entered the Ohel Mo'ed intoxicated, their infraction is termed a "foreign" fire because wine, similar to fire, "burns" inside the individual and causes destruction in its wake.

Taking a step back and looking at the consecration of the Mishkan on the Eighth Day, one notices a similar pattern to that which is found in Parshat Pekudei (see Parshat Pekudei – Repetitive Refrain). While not as pronounced, it is almost as if it is a continuation of the narrative pattern found at the end of Sefer Shmot. On the Eighth Day, Moshe instructs Aharon, his children and the elders as to what sacrifices they would need to procure for the day's ceremony in order that God's presence would become manifest in the Tabernacle. On conclusion of Moshe's guidance, the text immediately opines that "they brought all the things that Moshe had **commanded** to the front of the Tent of Meeting... (ויקחו את אֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה אֶל־פְּנֵי אֱהֹל מוֹעֵד...)"²⁹ Then, the entire nation gathers before God and Moshe continues "...this is what God has **commanded** that you do, in order that the Presence of God may appear to you זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְקֹוֹק תַּעֲשׂוּ וַיֵּרָא (אֱלֹהִים כְּבוֹד יְקֹוֹק יֵרָא...)"³⁰ Moshe then directs Aharon to begin the day's sacrificial protocol "as God has **commanded** (כָּאֲשֶׁר צִוָּה יְקֹוֹק)"³¹ Aharon proceeds to offer his sin-offering "as God had **commanded** to Moshe (כָּאֲשֶׁר צִוָּה אֶת־מֹשֶׁה)"³² He then offers his burnt-offering, followed by the sin-offering and burnt-offering of the people which "he processed **according to the regulations** (כַּמִּשְׁפָּט)"³³ Next, he prepared his and Bnei Yisrael's peace-offerings, respectively, and all the necessary wave-offerings were completed "before

God (exactly) as Moshe had **commanded** (כָּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה)"³⁴ The day is a complete success as it climaxes with "and a fire issued forth from before God and consumed the burnt-offering and the fats found on the altar... וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלְּפָנֵי יְקֹוֹק וַתֹּאכַל עֹלָה" (הַמִּזְבֵּחַ אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־הַחֲלָבִים)"³⁵ representing the manifestation of the divine presence. This stands in stark contrast to the next verse whereby "Nadav and Avihu, the children of Aharon took... (וַיִּקְחוּ בְנֵי־אֶהֱרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא)" it does not really matter what they took because it was that "which **had not been enjoined** upon them (אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֲתֶם)"³⁶ The Torah juxtaposes the complete and unwavering compliance of Aharon to the protocol of the day and its successful outcome with the free-spirited insubordination of his children in order to emphasize their failure and cause of death.

In both the census found in the beginning and end of Sefer Bamidbar, the passing of Nadav and Avihu and their sin are mentioned – "they met their end when they offered a foreign fire before God (בְּהַקְרִיבָם אֶש־זָרָה לְפָנֵי יְקֹוֹק)"³⁷ In Parshat Acharei Mot, the Torah ascribes their demise to "their drawing close before God (בְּקִרְבָתָם לְפָנֵי־יְקֹוֹק)"³⁸ Glaringly absent in all these instances is the phrase, "which had not been enjoined upon them (אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֲתֶם)." The reason for this might be that out of context, the particular misdemeanor is accentuated because that was the proximate cause of their death, but the severity of the problem and the punishment caused by their noncompliance (אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֲתֶם) can only be understood, and is only meaningful, within the context of and the contrast with the successful consecration of the Mishkan on the Eighth Day.

It is also possible to suggest that the focus on "foreign" fire (אש זרה) as the main misdemeanor actually embeds within it the message of noncompliance (אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֲתֶם). If one contrasts the fire of God's manifestation which was the result of following the appropriate protocol with the fire of the defiant offering of Nadav and Avihu, then their fire can be termed a "foreign" fire (אש זרה). This is similar to the way that idol worship is termed as foreign service (עבודה זרה) in contrast to proper worship of God (עבודת ה'). Here too, there is a fire of God (אש ה')¹ that reflects

²⁹ ויקחו את אֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה אֶל־פְּנֵי אֱהֹל מוֹעֵד וַיִּקְרְבוּ כָל־הָעֵדָה וַיַּעֲמֵדוּ לְפָנֵי יְקֹוֹק: (ויקרא טו, ט)

³⁰ ויאמר מֹשֶׁה זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְקֹוֹק תַּעֲשׂוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כְּבוֹד יְקֹוֹק: (ויקרא טז, ט)

³¹ ויאמר מֹשֶׁה אֶל־אֶהֱרֹן קַרְבַּ אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֶת־חַטָּאתְךָ וְאֶת־עֹלֹתְךָ וְכַפֵּר בְּעֵדֶךָ

וּבְעֵדֶי הָעָם וַעֲשֵׂה אֶת־קִרְבָּן הָעָם וְכַפֵּר בְּעֵדֹם כָּאֲשֶׁר צִוָּה יְקֹוֹק: (ויקרא טח, ט)

³² וְאֶת־הַחֲלֵב וְאֶת־הַפִּלִי וְאֶת־הַיִּתְרֹת מִן־הַכֹּבֵד מִן־הַחֲטָאוֹת הַקָּטִיר הַמִּזְבֵּחַ כָּאֲשֶׁר צִוָּה יְקֹוֹק אֶת־מֹשֶׁה: (ויקרא ט"ו, ט)

³³ וַיִּקְרַב אֶת־הָעֹלָה וַיַּעֲשֵׂה כַּמִּשְׁפָּט: (ויקרא טז, ט)

³⁴ וְאֵת הַחֲזוֹת וְאֵת שׂוֹק הַיְמִינִי הַגִּיף אֶהֱרֹן תַּנּוּפֶה לְפָנֵי יְקֹוֹק כָּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה: (ויקרא טז, ט)

³⁵ וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלְּפָנֵי יְקֹוֹק וַתֹּאכַל עֹלָה וְאֶת־הַחֲלָבִים וַיֵּרָא כָל־הָעָם וַיִּרְאוּ וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: (ויקרא טז, ט)

³⁶ וַיִּקְחוּ בְנֵי־אֶהֱרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא אֵשׁ מִחַתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ בְּהֵן אֵשׁ וַיִּשְׂימוּ עָלֶיהָ קִטְרֹת וַיִּקְרִיבוּ לְפָנֵי יְקֹוֹק אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֲתֶם: (ויקרא י"א, ט)

³⁷ הִנֵּי לָהֶם וַיִּכְהֹוּ אֶלְעָזָר וְאִיתָמָר עַל־ פְּנֵי אֶהֱרֹן אֲבִיהֶם: (במדבר ג, ט)

³⁸ וַיִּדְבְּרִי אֶל־מֹשֶׁה אַחֲרַי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן בְּקִרְבָתָם לְפָנֵי־יְקֹוֹק וַיָּמָתוּ: (ויקרא טז, ט)

conformity with the will of God and there is a "foreign" fire (אֵשׁ זָרָה)² which indicates misguided and improper behavior, the flouting of God's directives. In that vein, the "foreign" fire (אֵשׁ זָרָה) could inherently be the problem or it could be evidence of some other issue that deems their service as a "foreign" fire (אֵשׁ זָרָה). Either way, it speaks to a pervasive problem of noncompliance (אֲנֹכֶם לֹא צִוִּיתֶם). That nonconformity (אֵשׁ זָרָה) coupled with their approaching God (בְּקִרְבָּתְכֶם לִפְנֵי-יְיָ) is a recipe for deadly consequences.

When searching for the underlying cause of the deaths of Nadav and Avihu, it behooves one to find the common denominator between all the reasons given by Chazal and the commentaries for their untimely passing. Generally, when so many alternatives are presented, the explanations given revolve around a single theme. Based on the context of their indiscretion, as discussed above, in the case of Nadav and Avihu, it is clear that improper personal initiative was the cause of their downfall. How that expressed itself is the debate amongst the commentaries. More fundamentally, their misplaced ambition stemmed at its core from an exaggerated sense of self-worth or, in other words, haughtiness (see Yom Kippur – A Spectator Sport). They failed to comprehend that when approaching God, hubris is a fatal flaw.

Without reviewing all the different suggestions as to their sin, a sampling will demonstrate this commonality. The accusation that they opined normatively (שהורו הלכה בפני משה רבן) before their teacher Moshe is an acute example of this arrogance. Those that attribute their death to their inability to marry specifically stated that the cause of their bachelorism was their belief that no woman was sufficiently good enough to be their partner or meet their standards. Their lack of children as a cause of death also stems from a very selfish self-centered mindset, an inability to give, that derives from putting oneself and one's needs before the command of God (פרו ורבו) and

others.³⁹ Entering the Mishkan in a state of intoxication or with any other deficit (not washing their hands, not wearing the appropriate clothing) is an act of vanity, a gross misjudgment as to their standing relative to the divine. Lastly, all the suggestions that their failure stemmed from their taking personal initiative, prove problematic from two perspectives. Firstly, the assumption that one can innovate within the divine directive and generate outcomes on par with God's command, in and of itself, is presumptuous. On top of that, the consecration of the Mishkan coming on the heels of the failed initiative of the Golden Calf, made their deviation even more egregious and pretentious. This underlying common theme is succinctly captured in the Midrash that describes their callous wish for the passing of their mentors and father, Moshe and Aharon, in order to satisfy their burning desire to rise to positions of power and leadership.¹²

One can lord over others, at least temporarily, but the only appropriate demeanor in the presence of the infinite and immortal God is humility. If one acts with disregard towards others, they will eventually behave with that same dismissive comportment towards God. That is why so many successful and powerful people succumb to immorality.⁴⁰ The abundance of reasons given for the deaths of Nadav and Avihu in a sense create a continuum that starts with inappropriate behavior and attitude towards others and eventually leads to their major infraction before God where there was no room for mistakes. Chazal are teaching us that though seemingly the death of Nadav and Avihu was sudden and unexpected, in truth, the seeds of their demise were already planted long beforehand. One's disposition and treatment of others seeps into the fabric of their character and if not arrested and mended, it can corrode the essence of the person to the point where they can no longer see God.

Shabbat Shalom

³⁹ בימים ההם חלה חזקיהו למות ויבא אליו ישעיהו בן אמוץ הנביא ויאמר אליו: כה אמר ה' (צבאות) צו לביתך כי מת אתה ולא תחיה וגו'. מאי כי מת אתה ולא תחיה - מת אתה - בעולם הזה, ולא תחיה - לעולם הבא. אמר ליה: מאי כולי האי? אמר ליה: משום דלא עסקת בפריה ורבייה. אמר ליה: משום דחזאי לי ברוח הקדש דנפקי

מינאי בנין דלא מעלו. אמר ליה: בהדי כבשי דרחמנא למה לך? מאי דמפקדת איבעי לך למעבד, ומה דניחא קמיה קודשא בריך הוא - לעביד. (ברכות י.)
⁴⁰ אתא ההוא סבא, תנא ליה: כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו. (סוכה נב.)